

τὰ «Νέα Κτίσματα». Τοιουτοτρόπως ἡ νίκη τοῦ νέου κτίσματος, ἐπιτυγχάνεται ἐπὶ θυσίᾳ τῆς ἑαυτοῦ ἀνθρωπίνης φύσεως, καὶ ἡ νίκη αὕτη δοξάζει τὸν Θεὸν καὶ τὴν δύναμιν Αὐτοῦ, «ὅπως ἐνεργεῖ ἐν ἡμῖν τὸ θέλαιν καὶ τὸ πράττειν» διὰ μέσου τῶν ὑποσχέσεών Του, κατὰ τρόπον, κατὰ τὸν ὁποῖον θὰ ἡδύνατο νὰ δοξασθῇ ἄλλως πῶς, ἐὰν πᾶσαι αἱ φυσικαὶ ἡμῶν συνθῆκαι ἦσαν σύμφωνοι πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις Αὐτοῦ, οὕτως ὥστε οὐδεμία θυσία νὰ ἦτο ἀναγκαία. Ἀλλὰ καθὼς ἡ πίστις, ἀφιέρωσις καὶ θυσία τῶν νέων κτισμάτων, ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ, ἀνταποκρίνεται ἢ ἀντιστοιχεῖ, καὶ ὑπετυποῦτο ὑπὸ τοῦ Ἀαρωνικοῦ ἱερατείου, τοῦ Ἰσραήλ, καὶ τῶν τυπικῶν αὐτῶν θυσιῶν, τοιουτοτρόπως, καθὼς καὶ ὁ Ἀπόστολος ἐξηγεῖ, τὸ μέλλον τοῦτο ἱερατεῖον τῶν νεων τούτων κτισμάτων, ἀντιπροσωπεύεται ἢ ὑποτυποῦται, ὑπὸ τοῦ ἐνδόξου ἱερατείου τοῦ Μελχισεδέκ.

Ὁ Μελχισεδέκ δὲν ἦτο ἱερεὺς, ὅστις προσέφερε θυσίας ἐν λιβνῇ στολῇ· ἦτο ἱερεὺς, συγχρόνως δὲ καὶ βασιλεὺς — «Ἱερεὺς ἐπὶ τοῦ Θρόνου αὐτοῦ». Ὡς τοιοῦτος δὲ, κατεῖχε θέσιν ἀνωτέραν εἰς τὸν τύπον, τῆς θέσεως τοῦ Ἀαρών· διότι ὁ Ἀαρών ἦτο υἱὸς τοῦ Ἀβραάμ, καὶ ὁ Ἀβραάμ, καίτοι ἦτο μέγας, ἐπλήρωσε δέκατα εἰς τὸν Μελχισεδέκ, καὶ ἔλαβεν εὐλογίαν ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ, ὑποτυπουμένου οὕτως, ὡς ὁ Ἀπόστολος ἐξηγεῖ ὅτι τὸ ὑφιερατεῖον τῆς θυσίας, ἀντιπροσωπεύει κατώτερόν τι ἐπίπεδον, ἢ καταστασιν, ἢ τὸ ὑψηλότερον ἱερατεῖον, τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας, δόξης καὶ τιμῆς. Τὰ νέα λοιπὸν ταῦτα κτίσματα τότε, ἐν τῷ ἐνδόξῳ ἔργῳ τῆς Χιλιετοῦς βασιλείας (ὁ Χριστὸς ὡς κεφαλὴ αὐτῶν, καὶ οὗτοι ὡς ἀνεγνωρισμένα μέλη τοῦ σώματος Του) ὑπετυποῦντο ὑπὸ τοῦ Μελχισεδέκ. Παρὰ τούτοις, τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἔργου τῆς θυσίας περατωθέντος, ἡ Βασιλεία, ἡ διακυβέρνησις, ἡ εὐλογία, καὶ ἡ βοήθεια θὰ ἀρχίσωσιν πάντα, καὶ οὗτοι θέλουσιν εἰσθαι ἐξ ὁλοκλήρου κατάλληλοι, ὅπως ἐκπληρώσωσι τὴν Θεῖαν ὑπόσχεσιν, δηλαδή, ὅτι «πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς θέλουσιν εὐλογηθῇ» διὰ μέσου τούτων τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ Θεοῦ, διὰ μέσου τῶν ὁποίων, «πᾶς ὁ θέλων» νὰ δύνῃται νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τελείαν ἁρμονίαν πρὸς τὸν Δημιουργὸν καὶ τοὺς νόμους Αὐτοῦ. — Γέν. κβ' 18. Γαλάτας γ' 16, 29.

Πᾶσαι αἱ διάφοροι εἰκόνας, διὰ τῶν ὁποίων ὁ Κύριος ἐξεικονίζει τὴν στενὴν σχέσιν τὴν ὑφισταμένην μεταξὺ τοῦ Μονογενοῦς Αὐτοῦ, τοῦ Σωτῆρος, καὶ τῆς ἐκλεκτῆς Ἐκκλησίας, τῆς καλουμένης καὶ παρασκευαζομένης, διὰ νὰ γείνωσιν «Νέα Κτίσματα» καὶ συμμέτοχοι μετ' Αὐτοῦ ἐν τῇ Θεῇ φύσει, καταδεικνύουσιν λίαν στενῶς τὴν συγγένειαν, τὴν οἰκειότητα, τὴν ἐνότητα, ἣτις θὰ ὑφίσταται μεταξὺ τούτων. Ὡς ἐὰν ὁ Κύριος νὰ ἀνεγνώριζε, ὅτι τὰ ἀνθρώπινα αὐτοῦ κτίσματα, ταπεινῆς διανοίας, κατ' ἀνάγκην θὰ ἐκλονίζοντο κατὰ τὴν πίστιν ἐπὶ τῇ σκέψει τοιοῦτου τινὸς ἀπεριο-

ρίστου ἐνδιαφέροντος καὶ ἀγάπης ἐκ μέρους τοῦ Δημιουργοῦ πρὸς αὐτούς, οὕτως ὥστε νὰ τοὺς προσκαλέσῃ εἰς τὴν ὑψίστην θέσιν, ἐν πάσῃ τῇ κτίσει, ἀμέσως μετὰ τὸν Υἱόν, καὶ ἀμέσως μετ' αὐτόν, εὐρίσκομεν ὅτι τὸ ζήτημα τοῦτο ἐπανειλημμένως ἐκτίθεται, καὶ ὑπο διαφόρους εἰκόνας, ἵνα περισσότερον τελείως ἐπαναπαυθῇ ἐκάστη ἡμῶν ἐρώτησις, ἀμφιβολία, καὶ φόβος, ὅσον ἀφορᾷ τὴν πιστότητά Του, — ὅσον ἀφορᾷ τὴν γνησιότητα τῆς «ἄνω κλήσεως» Του. Ἄς ἀναπολήσωμεν εἰκόνας τινὰς ἐκ τούτων ἐν τῇ διανοίᾳ ἡμῶν· εἰς μίαν ἐξ αὐτῶν ὁ Κύριος ἡμῶν παρίσταται, ὡς ὁ «ἀκρογωνιαίος λίθος» τῆς Πυραμίδος, ἡ δὲ ἐκλεκτὴ Ἑκκλησία, ὡς ζῶντες λίθοι, ἐλκνύμενοι πρὸς αὐτὸν καὶ μορφούμενοι καὶ παρασκευαζόμενοι, ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὰς γραμμὰς τοῦ χαρακτῆρος Του, ἵνα γείνωσιν μέλη μετ' αὐτοῦ, ἐν τῇ πυραμιδικῇ οἰκοδομῇ, ἣν ὁ Θεὸς ἀνεγείρει κατὰ τὸν Εὐαγγελικὸν τούτον αἰῶνα, καὶ ἥτις ἐν τῷ ἐρχομένῳ αἰῶνι, θέλει εὐλογήσῃ τὸν κόσμον, καὶ διὰ τῆς ὁποίας καθ' ὅλην τὴν αἰωνιότητα, θέλει ἐνδοξασθῇ.

Ἡ πυραμιδικὴ αὕτη εἰκὼν, στενῶς συνδέεται, πρὸς τὴν εἰκόνα τοῦ ναοῦ· βεβαιούμεθα δέ, ὅτι ὁ ὑπὸ τοῦ Σολομῶντος κτισθεὶς ναός, ἦτο τύπος τοῦ μεγάλου τούτου πνευματικοῦ ναοῦ, τὸν ὁποῖον μετὰ μεγαλητέρας ἀκόμη σοφίας ὁ Θεὸς οἰκοδομεῖ. (Α' Πέτρ. β' 5). Δεικνύεται δὲ ἡμῖν, ὅτι, καθὼς εἰς τὸν τύπον, ἐκάστη δοκός, ἢ ἕκαστος λίθος, εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἐσημειοῦτο, καὶ κατεγράφετο διὰ τὴν θέσιν του, καὶ ἐσμιλεύετο, ὅπως γείνη κατάλληλος διὰ τὴν θέσιν του, τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μὲ τὴν Ἑκκλησίαν τῆς νέας κτίσεως, — ἥς ἕκαστον μέλλος θέλει καταστῇ κατάλληλον καὶ προπαρασκευασθῇ διὰ τὴν θέσιν του. Καθὼς δὲ ἡ κατασκευὴ τοῦ ναοῦ τοῦ τυπικοῦ, ἐγένετο, «ἄνευ κρότου σφύρας» ἄνευ κακοφωνίας, θορύβου ἢ ταραχῆς, τοιοῦτοτρόπως ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Θεοῦ ἀρχιτέκτονος, ἡ πλήρης Ἑκκλησία, ὡς νέα κτίσις, εἰς τὸ τέλος τοῦ Εὐαγγελικοῦ τούτου αἰῶνος, θέλει γεννηθῇ ἐκ τῶν νεκρῶν, ὡς ὁ Κύριος, ἡ Κεφαλὴ τοῦ ναοῦ τούτου, ἦτο ὁ «πρωτότοκος ἐκ τῶν νεκρῶν» κατὰ τὴν ἀνάστασίν του κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ αἰῶνος τούτου. — Α' Βασιλ. στ' 7.

Ἐτέρα εἰκὼν τὴν ὁποίαν ἐνθυμούμεθα εἶναι ἡ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, μὲ τὰ διάφορα αὐτοῦ μέλη. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις τόσον σαφῶς καὶ καθαρῶς ὑποδεικνύει ἡμῖν διὰ τῆς εἰκόνης ταύτης τὴν στενὴν σχέσιν, τὴν ὁποίαν οἱ ἐκλεκτοὶ ἔχουσι πρὸς τὸν Κύριον, τὴν Κεφαλὴν τῆς Ἑκκλησίας, ἥτις εἶναι τὸ Σῶμα Αὐτοῦ. (Ρωμ. ιβ' 4,5. Α' Κορινθ. ιβ' 12). Καθὼς ἡ κεφαλὴ κυβερνᾷ τὸ σῶμα, φροντίζει δι' αὐτό, σκέπτεται δι' αὐτό, ἐπιβλέπει τὰς ὑποθέσεις του, καὶ διευθύνει, ἢ μεταχειρίζεται τὸ ἐν ἢ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ σώματος, διὰ τὴν προστασίαν τῶν ἄλλων, τοιοῦτοτρόπως καὶ ὁ Κύριος ἐποπτεύει ἐπὶ τῆς Ἑκκλησίας του, καὶ θέτει τὰ διάφορα μέλη τοῦ σώματος, καθὼς εὐαρε-

στεῖται· εἰς τοιοῦτον δὲ βαθμὸν διακυβερνᾷ τὰ συμφέροντα πάντων ἐκείνων, οἵτινες ζητοῦσι νὰ «κάμωσι τὴν κλῆσιν καὶ ἐκλογὴν αὐτῶν βεβαίαν», ὥστε οὗτοι ἔχουσι τὴν ὑπόσχεσίν του, ὅτι ἐνόσφ οὗτοι θὰ εὐρίσκωνται εἰς τὴν εὐθείαν ταύτην κατάστασιν τῆς καρδίας, ταπεινοὶ καὶ πιστοί, «τὰ πάντα θὰ συνεργήσωσι πρὸς τὸ ἀγαθὸν αὐτῶν,» διότι «ἀγαπῶσι τὸν Θεόν, καὶ ἐκλήθησαν, κατὰ τὴν πρόθεσιν Αὐτοῦ».

Ἐτέρα εἰκὼν, καταδεικνύουσα τὴν στενὴν συγγένειαν μεταξὺ Χριστοῦ καὶ Ἐκκλησίας, εἶναι ἡ τοῦ στρατηγοῦ καὶ τῶν στρατιωτῶν, αὐτοῦ ἄλλη, ἡ τοῦ ποιμένος καὶ τοῦ ποιμνίου· καίτοι δὲ πᾶσαι αἱ εἰκόνες αὗται παρέχουσιν ἡμῖν πολυτίμους σκέψεις περὶ τῆς ἀφιερωμένης σχέσεως τῆς Κεφαλῆς τῆς Νέας Κτίσεως πρὸς τοὺς ἀδελφούς αὐτοῦ, τὴν Ἐκκλησίαν, ἐν τούτοις οὐδεμία ἄλλη ἴσως δίδει ἡμῖν πληρεστέραν καὶ τελειότεραν ἄποψιν τοῦ πρὸς ἡμᾶς ἐνδιαφέροντος καὶ ἀγάπης τοῦ Κυρίου, ὅσον ὁ τύπος τοῦ Νυμφίου καὶ τῆς Νύμφης. Ὁ εὐγενὴς Νυμφίος εἶναι ἀναμφιβόλως, ὁ Μονογενὴς, διὰ πάντας τῶν ὁποίων οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς διανοίας διηνοιχθήσαν ὅπως ἴδωσι τὸ μεγαλεῖον τοῦ χαρακτῆρος του καὶ τῆς πιστότητός Του! Καλῶς ἐξεφράσθη προφητικῶς τὸ αἶσθημα τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ Σώματός Του, ὅτι «Οὗτος εἶναι ὁ ἀγαπητός μου, διακρινόμενος μεταξὺ μυριάδων». Ὁ Ἀπόστολος μεταχειριζόμενος τὴν εἰκόνα ταύτην καὶ προσφωνῶν τὴν Ἐκκλησίαν λέγει· «Ἡρμოსάμην (ἡρραβώνισα) ὑμᾶς ἐνὶ ἀνδρὶ, παρθένον ἀγνὴν παραστήσαι τῷ Χριστῷ». (Β' Κοριν. ια' 2). Ἀναφέρεται δὲ ἐνταῦθα εἰς τὰ Ἰουδαϊκὰ ἔθιμα τοῦ γάμου, ἅτινα ἦσαν ἐντελῶς διάφορα ἀπὸ τὰ ἔθιμα τῆς σήμερον, καθ' ὅλον τὸν «Χριστιανικὸν κόσμον». Σήμερον, ὁ ἀρραβὼν εἶναι δοκιμαστικὴ τις ὑπόσχεσις περὶ γάμου, ὑποκειμένη εἰς διάρρηξιν τῆς μνηστείας, ἐὰν ἐν τῶν μερῶν, ἤθελε συμπεράνῃ, ὅτι ἡ ὑπόσχεσις δὲν ἦτο κατάλληλος, ἢ ἐπωφελής, ἢ Ἰουδαϊκὴ ὅμως ὑπόσχεσις περὶ γάμου, προφανῶς εἶχε διευθετηθῇ παρὰ τοῦ Κυρίου, ὅπως εἶναι τύπος τῆς μεταξὺ τοῦ Χριστοῦ, τοῦ νυμφίου, καὶ τῆς Ἐκκλησίας, τῆς νύμφης Του, ὑποσχέσεως. Κατὰ τὰ Ἰουδαϊκὰ ἔθιμα, ὁ ἀρραβὼν ἦτο ὁ πραγματικὸς γάμος, συνωδεύετο δὲ ὑπὸ τοῦ ὀριστικοῦ συμβολαίου, συνήθως ἐγγράφως, κατὰ τὸ ὅποιον οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ νυμφίου καὶ τῆς νύμφης, συμφώνουν ἀμοιβαίως περὶ τῆς προικόςκλπ. καὶ τὸ ζήτημα παρευθὺς ἐθεωρεῖτο, ἐγίνετο ἀπολύτως ὑποχρεωτικόν, καίτοι ἦτο συνήθεια νὰ ἀναβάλλωσι τὴν γαμήλιον τελετὴν, καὶ τὴν πραγματικὴν ἔνωσιν δι' ἓν σχεδὸν ἔτος. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μὲ τὴν συμφωνίαν, τὸ συμβόλαιον, μεταξὺ τοῦ Κυρίου, τοῦ οὐρανίου νυμφίου, καὶ ἐκείνων οἵτινες γίνονται παρ' αὐτοῦ δεκτοὶ πρὸς ἀρραβῶνα. Οὔτε ἐκ μέρους αὐτοῦ, οὔτε ἐκ μέρους ἡμῶν πρέπει νὰ χαλαρωθῇ τὸ συμβόλαιον· ἀλλὰ τὸ συμβόλαιον τοῦτο συνεπάγεται θετικὴν ἔνωσιν τῆς καρδίας, ἐνδιαφέροντος, ἀγάπης, ἀφωσιώσεως· ἐὰν δὲ

τουτο οιαρρηχθῇ, ἡ διαθήκη ἡμῶν θὰ ὑποστῇ μεγάλην ζημίαν· περὶ τοῦ Νυμφίου ὅμως ὁ Ἀπόστολος μᾶς διαβεβαίει λέγων, «Πιστὸς ὁ καλῶν ἡμᾶς, ὅς καὶ ποιήσῃ». (Α΄ Θεσ. ε΄ 24). Ὁλόκληρος λοιπὸν ἡ εὐθύνη τοῦ πράγματος, μένει ἐφ' ἡμῶν.

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ αἰῶνος ὁ Κύριος ἡμῶν, ἦλθεν ὡς Νυμφίος, ἵνα παραλάβῃ τὴν νύμφην Του, θὰ δεχθῇ ὅμως, μόνον τὰς φρονίμους παρθένους». Πάντες ὅσοι, ἀφοῦ ἔκαμον συνθήκην, ἐδείχθησαν μωροί, καθότι ἔζησαν ἀφρόντιδες, δὲν θέλουσι λογισθῇ ἄξιοι ἀποδοχῆς· δὲν θέλουσιν ἀναγνωρισθῇ σχετικῶς πρὸς τὸν γάμον· ἡ θύρα θὰ κλείσῃ κατὰ πρόσωπον αὐτῶν, καθὼς δεικνύεται εἰς τὴν παραβολὴν (Ματθ. κε΄ 1-12), καὶ θέλουσιν ἀποκλεισθῇ ἀπὸ τῶν μεγάλων προνομίων καὶ εὐλογιῶν, τὰς ὁποίας θὰ ἀπῆλαιον ἐὰν ἐφαίνοντο πιστοί. Χαίρομεν ὅμως, ὅτι καίτοι ἡ μὴ πιστότης αὐτῶν, θὰ εἰσαγάγῃ αὐτοὺς εἰς τὸν μέγαν καιρὸν τῆς θλίψεως, καὶ θὰ ἀπολέσωσιν, ἕνεκεν τούτου τὴν εἰς τὴν Βασιλείαν καὶ τὴν Θεῖαν φύσιν συμμετοχὴν αὐτῶν, τοῦτο ὅμως δὲν θὰ ἐσῆμαινεν, ὅτι οὗτοι, ἕνεκεν τούτου, θὰ ἐκλείοντο εἰς τὴν αἰῶνιον κόλασιν. Ὁχι, εὐχαριστοῦμεν τὸν Θεόν, τὸ φῶς τοῦ λόγου Αὐτοῦ, λάμπει φαεινότερον ἤδη! Τὸ ποιεῖν τὴν «κλήσιν καὶ ἐκλογὴν ἡμῶν βεβαίαν» σημαίνει μεγάλα καὶ αἰῶνια πλούτη χάριτος δι' ἐκείνους ἐξ ἡμῶν, οἵτινες θὰ ἐπιτύχωσιν· ἡ δὲ ἀπώλεια τῶν τωούτων, εὐλογιῶν, δὲν θὰ ἦτο ἀφ' ἑαυτῆς μικρὰ τιμωρία διὰ τὴν ἀμεριμνησίαν αὐτῶν πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς συνθήκης των, καὶ τῆς μετὰ τοῦ κόσμου, καὶ τοῦ πνεύματος αὐτοῦ συγχρωτίσεως αὐτῶν.

Καίτοι δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τὰ «νέα ταῦτα κτίσματα» ἐν «Χριστῷ Ἰησοῦ» ἐκλέγονται ἀπὸ τὰ κατώτερα στρώματα τῆς κοινωνίας, μᾶλλον ἢ ἀπὸ τὴν ὑψηλοτέραν αὐτῆς ἐπιφάνειαν, καὶ καίτοι, ἕνεκεν τούτου, ὁ κόσμος δὲν μᾶς γνωρίζει, καθὼς δὲν ἐγνώρισε καὶ Ἐκεῖνον, ἐν τούτοις αἱ Γραφαὶ μᾶς διαβεβαιοῦσιν, ὅτι ὁ Θεὸς ὅστις παρατηρεῖ εἰς τὴν καρδίαν, καὶ ὅχι εἰς τὴν ἐξωτερικὴν ἐπιφάνειαν, ἐκτιμᾷ μεγάλως τοὺς πιστοὺς ἐκ τῆς τάξεως ταύτης, οἵτινες ἤδη ἀναζητοῦνται καὶ ἀναπτύσσονται διὰ τὴν Νέαν Κτίσιν. Ὁχι δὲ μόνον, οὗτος ὁμιλεῖ περὶ Θεῖας ἐπιβλέψεως τῶν ὑποθέσεων των, κάμων, ὥστε τὰ πάντα νὰ συνεργήσωσι διὰ τὸ τελικὸν αὐτῶν ἀγαθόν, ἀλλὰ ἐξηγεῖ ἀκόμη καὶ ἐν τινι μετρωτὸν τρόπον κατὰ τὸν ὁποῖον ἡ ἐπίβλεψις αὕτη τῶν συμφερόντων των ἐπιτυγχάνεται — ὅτι οἱ ἄγγελοι εἶναι λειτουργικὰ πνεύματα, εἰς διακονίαν ἀποστέλλόμενα, διὰ τοὺς μέλλοντας κληρονομεῖν σωτηρίαν» καὶ, «ὅτι ἄγγελος στρατοπεδεύει κύκλῳ τῶν φοβουμένων αὐτῶν, καὶ ἐλευθερώνει αὐτούς», καὶ ὅτι ἐπίσης. οἱ φύλακες οὗτοι ἄγγελοι τοῦ μικροῦ ποιμνίου, διαπαντὸς βλέπουσι τὸ πρόσωπον τοῦ Πατρὸς, καὶ εἰκονικῶς ὁμιλοῦντες, ὅτι οὐδεμία θρίξ ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν θὰ ὑποστῇ ζημίαν τινα, ἄνευ τῆς γνώσεως τοῦ Πατρὸς. Ἐν πλήρει ἁρμονίᾳ πρὸς τὰς τρυφεράς ταύτας δια-

δεβαιώσεις τῆς Θείας μερίμνης, εἶναι καὶ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀναγινώσκομεν ἐν τῷ ἐμπνευσμένῳ Λόγῳ, «Ἐγὼ Κύριος τοὺς ὄντας Αὐτοῦ,» καὶ «Θέλουσιν εἰσθαι ἐμοῦ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ὅταν θὰ ἐτοιμάσω τὰ πολύτιμά μου». — Β' Τιμοθ. 6' 19. Μαλ. γ' 17.

Εἶναι σχετικὸν πρὸς τὸ ζήτημα ἡμῶν, νὰ ἐξετάσωμεν διατὶ ἡ νέα κτίσις, ἔνεκα τῆς κλήσεως αὐτῆς εἰς καινότητα ζωῆς, διδάσκειται ὑπὸ τοῦ Κυρίου λέγοντος, — «Δέον νὰ γεννηθῇτε πάλιν». Ἐνταῦθα ἡ φυσικὴ γέννησις, ὡς ἐπίγεια κτίσματα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, χρησιμοποιεῖται, ὅπως συλλάβωμεν ἐν τῇ διανοίᾳ ἡμῶν τὴν ἰδέαν τῆς νέας γεννήσεως διὰ τὴν νέαν κτίσιν. Τῆς φυσικῆς γεννήσεως προηγεῖται ἡ κύησις, κατόπιν ζωοποιήσις, καὶ τελικῶς ἡ γέννησις. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ παρὰ τῇ νέᾳ κτίσει· (1) δέον νὸ κυηθῶμεν διὰ τοῦ Λόγου καὶ τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ· (2) πρέπει νὰ ζωοποιηθῶμεν, καὶ τεθῶμεν εἰς ἐνέργειαν διὰ τοῦ Πνεύματος τῆς ἀληθείας, τὸ ὁποῖον ἐλάβομεν, (3) εἰάν ἡ πρόοδος τῆς ἀναπτύξεως ἐξακολουθήσῃ, εἰάν ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ μείνῃ ἐν ἡμῖν πλουσίως καὶ ἀφθόνως, καθιστῶν ἡμᾶς, οὐχὶ ἀργοὺς οὐδὲ ἀκάρπους, θέλομεν μετ' ὀλίγον γεννηθῇ — συμμετέχοντες εἰς τὴν πρώτην ἀνάστασιν, ὡς μέλη ἐν τῷ σώματι τοῦ Χριστοῦ. Ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὴν ἀνάστασιν ταύτην καὶ τὴν πλήρη μεταλλαγὴν ἀπὸ φυσικῶν, ἐπιγείων, ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων, εἰς πνευματικάς, οὐρανίους ὑπάρξεις τῆς Θείας φύσεως, θὰ ἔχωμεν νὰ εἰπωμεν πολλὰ μετ' ὀλίγον * ἀρκούμενοι, ὅπως ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν ἡμῶν ἰδιαιτέρως ἐπὶ τῆς ἀποκνήσεως. Ὁ Λόγος καθαρῶς ὑποδεικνύει ἡμῖν, ὅτι ἡ ἀποκνήσις τῶν υἱῶν τοῦ Θεοῦ, δὲν ἐγένετο «ἐξ αἱμάτων, οὐδὲ ἐκ θελήματος σαρκός, οὐδὲ ἐκ θελήματος ἀνδρός, ἀλλ' ἐκ Θεοῦ». (Ἰωάν. α' 13). Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐπίσης ὑποδεικνύει τοῦτο ὁπότεν γράφων περὶ τῆς ἐκλεκτῆς τάξεως «τῶν νέων κτισμάτων» καὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν τοῦ Χριστοῦ Ἰησοῦ, καὶ περὶ τῆς τιμητικῆς θέσεως, εἰς ἣν οὗτοι ἐκλήθησαν, λέγει, «Οὐχ ἑαυτῷ τις λαμβάνει τὴν τιμὴν, ἀλλὰ καλούμενος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, καθάπερ καὶ Ἀαρών.». — Ἐβρ. 8' 4.

Αἱ Γραφαὶ συνεχῶς ὑποδεικνύουσιν σαφῶς τὴν διαφορὰν μεταξὺ τῶν ἐκλεκτῶν τούτων «νέων κτισμάτων» καὶ τῆς ἐν γένει ἀνθρωπίνης οἰκογενείας· ἐνταῦθα ὁμως θὰ παραθέσωμεν δύο μόνον τοιαύτας εἰκόνας. (1) Ὁ Ἀπόστολος ὁμιλῶν περὶ τῆς ἀπολυτρώσεως τοῦ κόσμου, διαιρεῖ καθαρῶς τὴν θυσίαν τῆς καταλλαγῆς εἰς δύο μέρη, τὸ ἓν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ τὸ ἄλλο διὰ τὸν κόσμον, λέγων, «Αὐτὸς ἰλασμός ἐστι περὶ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν, (τῶν ἁμαρτιῶν τῆς Ἐκκλησίας), οὐ περὶ τῶν ἡμετέρων δὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ περὶ ὅλου τοῦ κόσμου. (Α' Ἰωάν. 6' 2). (2) Ὁ ἴδιος

Ἀπόστολος διακρίνει, τὰς δοκιμασίας τῆς Ἐκκλησίας καὶ δυσκολίας ἐν τῷ παρόντι καιρῷ, ἀπὸ τὰς δοκιμασίας τοῦ κόσμου, καθὼς ἐπίσης καὶ τὰς ἐλπίδας τῆς ἐκλεκτῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὰς ἐλπίδας τοῦ κόσμου, λέγων, «Καὶ ἡμεῖς οἱ τὴν ἀπαρχὴν τοῦ πνεύματος ἔχοντες..... στενάζομεν ἐν ἑαυτοῖς, υἱοθεσίαν ἀπεκδεχόμενοι, τὴν ἀπολύτρωσιν τοῦ σώματος ἡμῶν» — τοῦ ἐνὸς σώματος, τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ Κεφαλὴ, τοῦ ὁποίου ἡ ἀπολύτρωσις ἔχει ὑποσχεθῇ ἐν τῇ Πρώτῃ Ἀναστάσει, κατὰ τὴν δευτέραν Αὐτοῦ ἔλευσιν. (Ρωμ. η' 23). Ἡμεῖς δὲ στενάζομεν ἐσωτερικῶς, καθὼς ὁ κόσμος, διότι ἡμεῖς ἐλάβομεν παρὰ τοῦ Κυρίου διὰ τῆς ἐκ τοῦ Πνεύματός του κυήσεως ἡμῶν, ἀντίδοτόν τι διὰ τὰς ἀπογοητεύσεις, δοκιμασίας καὶ θλίψεις τοῦ παρόντος καιροῦ, τὰς ἐνδόξους δηλ. ἐλπίδας καὶ ὑποσχέσεις, αἵτινες εἶναι ἄγκυρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν, εἰσερχομένη εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ καταπετάσματος. Εἰς τὰς διαφόρους ἡμῶν δυσκολίας καὶ δοκιμασίας, δὲν λυπούμεθα καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα. Εἴς τὴν ἰδίαν περίστασιν, ὁ Ἀπόστολος ἀναφέρεται εἰς τὸν κόσμον καὶ τὰς ἐλπίδας αὐτοῦ καὶ λέγει, «Πᾶσα ἡ κτίσις συστενάζει καὶ συνωδίνει ἄχρι τοῦ νῦν». Οὗτοι πολὺ ὀλίγον δύνανται νὰ κατευνάσῃ καὶ καταπραῦνῃ τὰς πληγὰς, πόνους καὶ ἀλγηδόνας, αἵτινες ἀνήκουσιν εἰς τὸν καιρὸν τοῦτον τῶν πόνων, καθ' ὃν μανθάνουσι μόνον τὸ μάθημα τῆς ἁμαρτωλότητος τῆς ἁμαρτίας καὶ περὶ τῆς αὐστηρότητος τῆς δικαίας αὐτῆς ἀμοιβῆς — θνήσκειν καὶ θάνατος. Ὑποδεικνύων δὲ εἰς ἡμᾶς τὴν ἐλπίδα τοῦ κόσμου, ὁ Ἀπόστολος διακηρύττει, ὅτι οὗτοι, ἀπεκδέχονται (περιμένουσιν) τὴν ἀποκάλυψιν τῶν υἱῶν τοῦ Θεοῦ. (Ρωμ. η' 19,22). Οὗτοι δὲν ἀναμένουσι μετ' ἐλπίδος, ὅτι πιθανὸν νὰ εὕρεθῶσι μεταξὺ τῶν υἱῶν τούτων τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ἀναμένουσι τὰς εὐλογίας, τὰς ὁποίας οἱ υἱοὶ οὗτοι τῆς νέας κτίσεως, περιβεβλημένοι μὲ τὴν δόξαν καὶ τὴν δύναμιν τῆς Χιλιετοῦς Βασιλείας, θέλουσιν φέρῃ εἰς τὴν γῆν ταύτην συμφώνως πρὸς τὴν Θεῖαν ἐπαγγελίαν, διὰ τὴν εὐλογίαν πασῶν τῶν φυλῶν τῆς γῆς.

Ἡ δοκιμασία τῆς κατατάξεως ὡς μελῶν ἐν τῇ νέᾳ κτίσει, δὲν εἶναι καταγραφὴ αὐτῶν ὡς μελῶν εἰς ἐπίγειον τινα ὄργάνωσιν, ἀλλ' ἐνωσις μετὰ τοῦ Κυρίου, ὡς μέλη τοῦ μυστικοῦ αὐτοῦ σώματος, καθὼς λέγει ὁ Ἀπόστολος, «Εἰ τις ἐν Χριστῷ, καινὴ κτίσις, τὰ ἀρχαῖα παρῆλθεν, ἰδοὺ γέγονε καινὰ». (Β' Κοριν. ε' 17). Διὰ νὰ λογισθῇ τις μέλος τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἀνάγκη, ὅπως τὰ παλαιά, ἢ ἐπίγεια πράγματα — φιλοδοξίαι, ἐλπίδες ὑπερηφάνειαι, ματαιοδοξίαι, καὶ ἀφροσύναι — δέον νὰ παρέλθωσιν ἐκ τῆς θελήσεως, καίτοι ἐν τινι βαθμῷ, δυνατόν αὐταὶ νὰ μᾶς κατατρύχωσιν, διότι ἐν τινι μέτρῳ εἶναι ἐλκυστικαὶ εἰς τὴν σάρκα ἡμῶν. Ὁ νέος νοῦς εἶναι ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἀναγνωρίζει ὁ Κύριος ὡς —«νέον κτίσμα»· ἡ πρόοδος καὶ ἡ ἀνάπτυξις τοῦ νέου νοός εἶναι

ἐκείνη διὰ τὴν ὁποίαν οὗτος ἐνδιαφέρεται καὶ τὴν ὁποίαν ὑπόσχε-
ται νὰ ἀμείψῃ.

Πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως μένωμεν ἐν Χριστῷ, αἱ Γραφαὶ σαφῶς
ὑποδεικνύουσιν ἡμῖν, ὅτι περισσότερον τῆς ἀπλῆς ἀφιερώσεως εἶ-
ναι ἀναγκαῖον. Ἡ ἀφιέρωσις ἀνοίγει τὴν θύραν καὶ παρέχει ἡμῖν
τὴν στάσιν, παρέχει ἡμῖν τὴν σχέσιν, παρέχει ἡμῖν τὴν βοήθειαν
καὶ ἐνθάρρουνσιν τῶν Θείων ὑποσχέσεων, καὶ καθοδηγεῖ ἡμᾶς ἐπο-
μένως εἰς τὴν κολλιέργειαν τῶν διαφόρων καρπῶν τοῦ Ἀγίου
Πνεύματος, καὶ τέλος εἰς τὴν μετὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν συγκληρο-
νομίαν ἐν τῇ οὐρανίῳ δόξῃ. Ἀλλὰ διὰ νὰ διατηρήσωμεν τὴν στά-
σιν ταύτην ἐν τῷ σώματι τοῦ Χριστοῦ, ἀπαιτεῖται ἤδη ὅπως πα-
ραχθῶσι καρποί, ἀποδείξεις ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως, καθὼς ὁ
Κύριος ἡμῶν ἐξέφρασε τοῦτο ἐν τῇ παραβολῇ τῆς ἀμπέλου λέγων.
«Πᾶν κλῆμα ἐν Ἑμοί, μὴ φέρον καρπὸν, αἶρει αὐτό, καὶ πᾶν τὸ
καρπὸν φέρον, καθαίρει αὐτό, ἵνα πλείονα καρπὸν φέρῃ». (Ἰωάν.
ιε' 2). Διὰ νὰ ἔχωμεν γείνη δεκτοὶ παρὰ τοῦ Κυρίου, ὡς νέα κτί-
σματα ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ πρὸ τινων ἐτῶν, τοῦτο φαίνεται ὅτι πρέ-
πει νὰ συνεπάγῃται, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον κανονικὴν αὐξη-
σιν εἰς τὴν χάριν καὶ εἰς τὴν γνῶσιν καὶ τοὺς καρποὺς τοῦ Πνεύ-
ματος· ἄλλως ἢ πρὸς αὐτὸν σχέσις ἡμῶν θὰ διεκόπτετο, καὶ ἕτε-
ρος θὰ κατελάμβανε τὴν θέσιν ἡμῶν μεταξὺ τῶν ἐκλεκτῶν, καὶ ὁ
στέφανος ὁ ἀρχικῶς λογισθεὶς καὶ διατεθεὶς κατὰ μέρος δι' ἡμᾶς
θὰ μετεβιβάζετο εἰς ἕτερον, περισσότερον ἐκτιμῶντα τὰ προνόμια,
περισσότερον ζηλωτὴν ὅπως ἀποκτήσῃ τὰ οὐράνια, καὶ ἐνδοξα
πράγματα, ἅτινα ὁ Θεὸς ὑπεσχέθη εἰς τοὺς ἀγαπῶντας αὐτόν, καὶ
περισσότερον πρόθυμον, ἐπομένως, νὰ θεωρήσῃ πάντα τὰ ἐπίγεια,
ὡς σκύβαλα καὶ ζημία, ἵνα κερδίσῃ τὸν Χριστὸν—κερδίσῃ θέσιν
ἐν τῇ κεχρισμένῃ ὁμάδι. Ὅχι μόνον δὲ ἡ ἐν Χριστῷ στάσις αὐ-
τῇ ἐξεικονίζεται, δια τῆς τοιαύτης αὐξήσεως τῶν καρπῶν τοῦ
Ἀγίου Πνεύματος, ἀλλὰ, καθὼς καὶ ὁ Ἀπόστολος Πέτρος λέγει,
«Ταῦτα ποιῶντες οὐ μὴ πταίσητε ποτέ· Οὕτω γὰρ πλουσίως ἐπι-
χορηγηθήσεται ὑμῖν ἡ εἰσοδος εἰς τὴν αἰώνιον Βασιλείαν τοῦ Κυ-
ρίου ἡμῶν καὶ Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ.» (Β' Πέτρο. α' 10,11).
Ἐν τούτοις τοῦτο σημαίνει, καθὼς ἐκφράζεται ὑπὸ τοῦ Ἀποστό-
λου Παύλου, ὅτι ὁ νέος νοῦς, τὸ «νέον κτίσμα», ἐπὶ τοσοῦτον δέον
νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὥστε καθημερινῶς νὰ
ζητῇ νὰ ἀποβάλῃ τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον, τὸν φθειρόμενον κατὰ
τὰς ἐπιθυμίας τῆς ἀπάτης». Διότι τὸ νέον κτίσμα εἰκονικῶς πα-
ρίσταται ὡς νέος ἄνθρωπος — ὁ Χριστὸς ἡ Κεφαλὴ, ἡ Ἐκκλη-
σία τὰ μέλη τοῦ σώματός Του — ὅστις δέον νὰ οἰκοδομήσῃ καὶ
κτίσῃ ἑαυτόν, καὶ καταντήσῃ τελικῶς καὶ ὑπὸ εἰκονικὴν ἔποψιν
εἰς μέτρον ἡλικίας ἀνδρὸς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ἀφοῦ ἕκαστον μέ-
λος συμπληρωθῇ καὶ τελείως ἀναπτυχθῇ — συμπληρωθῇ, ὅχι διὰ
τῆς ἰδίας ἡμῶν δυνάμεως, ἐν τῇ σαρκί, ἀλλὰ νὰ συμπληρωθῇ εἰς

ἐκεῖνον ὅστις εἶναι ἡ ζῶσα ἡμῶν Κεφαλὴ, τῆς δικαιοσύνης αὐτοῦ ἀντισταθμισάσης τὰς ἄνευ προθέσεως ἀδυναμίας ἡμῶν.

Ἡ ἀνθρωπότης κρίνει περὶ τῶν ἑαυτῆς ὑποθέσεων, διὰ τῶν πέντε αἰσθήσεών της, — ὁράσεως, ἀκοῆς, ἀφῆς, ὁσφρήσεως καὶ γεύσεως, — πάσας τὰς ὁποίας τὰ νέα κτίσματα δύνανται ἐλευθέρως νὰ μεταχειρίζωνται, ἐνόσω ἔχουσι τὸν νέον νοῦν εἰς τὰ ὀσφράκινα σκεύη. Ἀλλὰ αἱ αἰσθήσεις αὗται δὲν εἶναι ἀρκεταί διὰ τὴν νέαν κτίσιν, ἣτις ἔχει ἀνάγκην καὶ ἄλλων αἰσθήσεων, διὰ τῶν ὁποίων νὰ κατανοῇ τὰ πνευματικά, ἅτινα δὲν δύνανται οὔτε νὰ ὁραθῶσιν, ἀκουσθῶσιν, ὁσφρανθῶσιν, γευθῶσιν, ψηλαφηθῶσιν, δια τοῦ ἀνθρωπίνου ὁργανισμοῦ. Τὴν ἔλλειψιν δὲ ταύτην ὁ Κύριος τὴν ἀνεπλήρωσε διὰ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, καθὼς ὁ Ἀπόστολος ἐξηγεῖ «Ψυχικὸς ἄνθρωπος, οὐ δέχεται τὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ... καὶ οὐ δύναται γινῶναι, ὅτι πνευματικῶς ἀνακρίνεται». «Ἄ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε καὶ οὐς οὐκ ἤκουσε, καὶ ἐπὶ καρδίαν ἄνθρωπου οὐκ ἀνέβη, (δι' ἄλλης τινος αἰσθήσεως ἢ δυνάμεως ἀντιλήψεως) ἃ ἡτοίμασεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν. — Ἡμεῖν δὲ ὁ Θεὸς ἀπεκάλυψε ταῦτα (τῇ νέᾳ κτίσει) διὰ τοῦ Πνεύματος Αὐτοῦ, τὸ γὰρ Πνεῦμα πάντα ἐρευνᾷ, καὶ τὰ βάθη τοῦ Θεοῦ». — Α' Κορινθ. 6' 9,10,14.

Ἡ πνευματικὴ αὕτη αἴσθησις, δύναται νὰ ὀνομασθῇ ἡ ἐκτετατὴ αἴσθησις τῶν ἀποκηθέντων τούτων διὰ τὴν νέαν κτίσιν· ἡ δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἔχοντες πλήρη σειρὰν πνευματικῶν αἰσθήσεων — πέντε αἰσθήσεις ἐπιπροσθέτως ἀνταποκρινομένας πρὸς τὰς πέντε ἐπιγείους αἰσθήσεις. Βαθμηδὸν, «οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς διανοίας αὐτῶν» διανοίγονται εὐρύτερον εἰς πράγματα, μὴ βλεπόμενα διὰ τοῦ φυσικοῦ ὀφθαλμοῦ· βαθμιαίως ἡ ἀκοὴ τῆς πίστεως αὐξάνει, ἕως ὅτου πᾶσα καλὴ ὑπόσχεσις τοῦ Θεοῦ Λόγου, γείνη πλήρης σημασίας καὶ δυνάμεως· ἐν καιρῷ, οὗτοι ἔρχονται ἐν δυναμείᾳ μετὰ τοῦ Κυρίου, καὶ τῶν ἀοράτων αὐτοῦ δυνάμεων· ὀλίγον κατ' ὀλίγον γέγονται, ὅτι ἀγαθὸς ἐστὶν ὁ Κύριος· μετὰ τινος δὲ καιρόν, οὗτοι καταλήγουσιν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅπως ἐκτιμήσωσι τὰς θυσίας ἐκείνας, καὶ τὰ θυμιάματα τῶν προσευχῶν, ἅτινα εἶναι ὁσμὴ εὐωδίας εἰς τὸν Κύριον. Καθόσον δὲ αἱ φυσικαὶ αἰσθήσεις καλλιεργοῦνται, οὕτως δύνανται καὶ αἱ πνευματικαὶ ἢ καλλιέργεια δὲ τῶν πνευματικῶν τούτων αἰσθήσεων (ἡ τοῦλάχιστον ἡ προσπάθεια πρὸς καλλιέργειαν αὐτῶν) ἐναποτυποῦσιν σημεῖα, ἐνδεικτικὰ τῆς αὐξήσεως ἡμῶν εἰς τὴν χάριν — τὴν ἀνάπτυξιν ἡμῶν, ὡς ἔμβρυα νέα κτίσματα διὰ τὴν γέννησιν τῆς ἀναστάσεως — διὰ τὴν τελειότητα ἡμῶν, τῶν νέων ἡμῶν ἐγώ, διὰ τὴν δόξαν, τιμὴν, καὶ ἀθανασίαν τῆς Θείας φύσεως.

ΔΙΑ ΠΟΙΟΥ ΟΝΟΜΑΤΟΣ ΔΕΟΝ ΝΑ ΟΝΟΜΑΖΗΤΑΙ Η ΝΕΑ ΚΤΙΣΙΣ;

Ἀπὸ μιᾶς ἀπόψεως, ἡ ἐρώτησις αὕτη εἶναι ἰδιότροπος ἐρώτησις, παράδοξος ἐρώτησις. Ὅταν παρατηρήσωμεν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡραβωνισμένη πρὸς τὸν Κύριον, μεμνηστευμένη πρὸς Αὐτόν, ὡς νύμφη, φαίνεται παράδοξον, νὰ ἐρωτήσωμεν, ποῖον ὄνομα δέον νὰ φέρῃ αὕτη. Βεβαίως, οὐδὲν ἄλλο ὄνομα θὰ ἦτο κατάλληλον διὰ τὴν νύμφην, ἢ τὸ ὄνομα τοῦ Νυμφίου, αὐτὴ δὲ καθ' ἑαυτὴν ἡ εἰσὴγησις οἰουδήποτε ἄλλου ὀνόματος θὰ συνεπήγετο παρανόησιν τῆς σχέσεως τῆς ὑφισταμένης μεταξὺ τοῦ Κυρίου καὶ τῶν ἀφιερωμένων αὐτοῦ, «τῶν μελῶν τοῦ σώματός Αὐτοῦ,» «τῆς νύμφης τῆς γυναικὸς τοῦ Ἀρνίου». Τὸ Γραφικὸν ὄνομα, φαίνεται νὰ εἶναι ἀρκετὰ ἱκανοποιητικόν, δηλ. Ἐκκλησία, ὅπερ σημαίνει, τὸ Σῶμα, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Ἐὰν ἐπιθυμήσωμεν καὶ ἄλλους προσδιορισμούς, αἱ Γραφαὶ παρέχουσιν ἡμῖν τοιούτους, «ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ,» «ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ» (Ρωμ. ιστ' 16. Πράξ. κ' 28). Τὰ δύο ὀνόματα εἶναι σύνωνυμα, διότι ὁ Κύριος ἡμῶν καὶ ὁ Πατήρ ἔχουσιν ἓν ἐνδιαφέρον δι' ἡμᾶς. Καθὼς ἡ Ἐκκλησία εἶναι τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ὁποίου αὐτὸς εἶναι ἡ Κεφαλὴ, τοιουτοτρόπως ὁλόκληρος ἡ Ἐκκλησία, Κεφαλὴ καὶ Σῶμα, εἶναι ἡ ὁμὰς, ἡ ἄθροισμα, ἡ ὁ Κεχρισμένος τοῦ Πατρός, διὰ μέσου τοῦ ὁποίου, Οὗτος εὐηρεστήθη νὰ συμπληρώσῃ πάντας τοὺς μεγάλους καὶ θαυμασίους χαρακτῆρας τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ αὐτοῦ ἔργου, ὅπερ ἤδη ἐσκιαγραφῆθη ἐν ταῖς μεγίσταις καὶ πολυτίμοις ἐπαγγελίαις τοῦ Λόγου Αὐτοῦ. Ὁ Ἀπόστολος περαιτέρω ἐπεξεργάζεται τὸ ὄνομα, διὰ τοῦ προσδιορισμοῦ, ὅτι οἱ πιστοὶ εἶναι «ἡ Ἐκκλησία τοῦ Ζῶντος Θεοῦ, ὡς ἐὰν νὰ ἠθέλε νὰ συγκρίνῃ τὴν Ἐκκλησίαν ταύτην, ἡ σῶμα, ἡ λαόν, οὗτινος ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ Κεφαλὴ, πρὸς ἄλλα σώματα, ἡ θρησκευτικὰ συστήματα, μὴ ἀναγνωρίζοντα καταλλήλως τὸν ἀληθῆ Θεόν, καὶ μὴ ἀναγνωριζόμενα ὑπὸ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, ὡς ἡ Ἐκκλησία Του.

Ἡ πρὸς ἄλλα ὀνόματα τάσις, παρὰ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἐδόθησαν ὑπὸ τοῦ Κυρίου καὶ τῶν Ἀποστόλων, ἐξεδηλώθη, ἀπὸ τῆς πρώτης ἐκείνης περιόδου. Καθὼς καὶ σήμερον εἶναι τινὲς διατεθειμένοι νὰ εἴπωσιν, «Εγὼ εἰμαι τοῦ Λουθήρου,» «Εγὼ εἰμαι τοῦ Καλβίνου,» «Εγὼ εἰμαι τοῦ Οὐέσλεϋ, ἢ ἐγὼ εἰμαι τοῦ Νώξ, καὶ ἐν τούτοις πάντες ἀξιούσιν ὅτι εἶναι τοῦ Χριστοῦ· τοιουτοτρόπως παρατηροῦμεν τὴν ἰδίαν διάθεσιν ἐκδηλουμένην εἰς τὴν ἀρχέγονον ἐκκλησίαν, διότι ὁ Ἀπόστολος καλεῖ τὴν προσοχὴν ἡμῶν εἰς τὸ γεγονός τοῦτο, ἐν τῇ πρὸς Κορινθίους ἐπιστολῇ αὐτοῦ. (Α' Κορινθ. γ' 4-6). Τὸ κομματικόν, ἡ φατριαστικὸν πνεῦμα ἐξεργάγῃ καὶ μεταξὺ τῶν ἐν Κορίνθῳ ἀδελφῶν· μὴ ἱκανοποιούμενοι δὲ μὲ τὰ ὀνόματα τοῦ Χρ. στοῦ καὶ τοῦ Θεοῦ, οὗτοι ἐξήτουν νὰ προσθέσωσιν καὶ ἄλλα, καὶ

ὀνομάσθησαν Παυλισταὶ Χριστιανοί, Πετρισταὶ Χριστιανοί, καὶ Ἀπολλωσιανοὶ Χριστιανοί. Ὁ Ἀπόστολος ὑπὸ ἔμπνευσιν, ἀποδοκιμάζει τὸ πνεῦμα τοῦτο, καὶ ὑποδεικνύει, ὅτι τοῦτο δὲν εἶναι Ἅγιον Πνεῦμα, ἀλλὰ σαρκικὸν τοιοῦτον, τὸ ὁποῖον ὑποκινεῖ τὰς διαιρέσεις τοῦ σώματος, καὶ τὸ ἀκολουθεῖν τὸν ἓνα ἢ τὸν ἄλλον, ἐκ τῶν ὑπηρετῶν τοῦ Κυρίου. Τὸ ἐπιχείρημα τοῦ Ἀποστόλου, καταλλήλως ἐφαρμόζεται καὶ σήμερον. Ἡ ἐρώτησις του εἶναι, «Μεμέρισται ὁ Χριστός;» ὅπερ σημαίνει· Ὑπάρχουσι πολλὰ σώματα τοῦ Χριστοῦ; Ὑπάρχουσι πολλαὶ ἐκκλησίαι τοῦ Χριστοῦ, ἢ μία μόνον; Καὶ ἐὰν ὑπάρχη μόνον μία, διατὶ πρέπει νὰ διαιρεθῇ; «Ποῖος λοιπὸν εἶναι ὁ Παῦλος; Ποῖος εἶναι ὁ Ἀπολλῶς; Ποῖος εἶναι ὁ Πέτρος; Οὗτοι ἦσαν ἀπλῶς ὑπηρέται τῆς Κεφαλῆς τῆς Ἐκκλησίας, τοὺς ὁποίους μετεχειρίζετο διὰ τὴν εὐλογίαν τοῦ σώματός Του — τῆς Ἐκκλησίας Του. Ἐὰν οὗτοι θὰ ἦσαν ἀπρόθυμοι, θὰ ἠδύνατο νὰ εὗρη ἄλλους, διὰ νὰ κάμωσι τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον οὗτοι ἔκαμον. Ἡ δοξολογία λοιπὸν καὶ ἡ τιμὴ διὰ πᾶσαν εὐλογίαν ἐλθούσαν διὰ μέσου τῶν Ἀποστόλων, ἀνήκει κυρίως εἰς τὴν Κεφαλὴν τῆς Ἐκκλησίας, ὅστις προϋνόησε διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ σώματός Του. Τοῦτο ὅμως δὲν σημαίνει, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀναγνωρίζωμεν καὶ καταλλήλως τιμῶμεν, πάντα τοὺς ὁποίους ὁ Κύριος ἀναγνωρίζει καὶ τιμᾷ, ἀλλὰ σημαίνει, ὅτι ὑπ' οὐδεμίαν ἔννοιαν τῆς λέξεως πρέπει νὰ ἀναγνωρίζωμεν τούτους ὡς κεφαλὰς τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ διαιρῶμεν τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τμήματα καὶ φατρίας — ἀκολουθούς διαφόρων ἀνθρώπων. Ἐὰν οἱ Ἀπόστολοι, ἢ οἰοσδήποτε ἐκ τῶν ὑπηρετῶν τοῦ Κυρίου μετεχειρίσθησαν, ἢ ἐχρησιμοποιήθησαν παρ' αὐτοῦ, τοῦτο δὲν ἐγένετο διὰ νὰ διαιρέσωσι τὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ νὰ συνενώσωσι τὰ μέλη ταύτης ἐπὶ τὸ αὐτό, νὰ ἐνώσωσι τοὺς διαφόρους ἀφιερωμένους πιστοὺς, στενότερον ὑπὸ τὴν μίαν Κεφαλὴν, τὸν ἓνα Κύριον, διὰ τῆς μιᾶς πίστεως καὶ τοῦ ἐνὸς βαπτίσματος.

Ποία λοιπὸν νομίζωμεν, ὅτι θὰ ἦτο ἡ γλῶσσα τοῦ Ἀποστόλου, ἐὰν εἰρίσκετο μεθ' ἡμῶν σήμερον ἐν σαρκί, καὶ παρίστατο μάρτυς τῆς παρουσίας διαιρέσεως εἰς διαφόρους ἀποχρώσεις; Βεβαίως θὰ μᾶς ἔλεγεν, ὅτι τὸ τοιοῦτον φανερόναι μέγα μέτρον σαρκικότητος — μέγα μέτρον τοῦ πνεύματος τοῦ κόσμου. Τοῦτο δὲν σημαίνει πάλιν, ὅτι πάντες οἱ συσχετιζόμενοι πρὸς τὰ συστήματα ταῦτα εἶναι σαρκικοί, καὶ παντάπασι ξένοι τοῦ πνεύματος τοῦ Κυρίου. Τοῦτο ἐν τοῖτοις σημαίνει, ὅτι ἐν ἡ ἀναλογία ἔχομεν τὸ Πνεῦμα τοῦ Κυρίου, ἐν ἡ ἀναλογία εἴμεθα ἐλεύθεροι ἀπὸ τὸν σαρκικὸν νοῦν, τὰς ὁδηγίας καὶ τὴν ἐπιρροήν τούτου, ἐν ταῖς αὐταῖς ἀναλογίαις δὲν θέλομεν συμπαθῇ πρὸς τὰς διαιρέσεις, τὰς ὁποίας παρατηροῦμεν περὶ ἡμῶν, ὑπὸ διάφορα φατριαστικὰ ὀνόματα· καὶ καθόσον τὸ Ἅγιον Πνεῦμα τοῦ Κυρίου αὐξάνει καὶ ἀφθονεῖ ἐν ἡμῖν, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, ἐπὶ τοσοῦτον τοῦτο θὰ μᾶς κάμῃ περισσότερον ἀ-

νικανοποιήτους πρὸς πᾶν ἄλλο ὄνομα, ἢ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, ἕως ὅτου τέλος ὑπὸ τὴν καθοδηγίαν τοῦ Πνεύματος, θὰ ἔλθωμεν εἰς θέσιν, ἔνθα θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἀναγνωρίσωμεν μόνον τὴν μίαν Ἐκκλησίαν, μόνον τὴν μίαν ἡμῶν κατὰταξιν ὡς μελῶν, δηλ. «τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Πρωτοτόκων, ὧν τὰ ὀνόματα γέγραπται ἐν οὐρανοῖς», καὶ τὴν μίαν μέθοδον εἰσαγωγῆς ἡμῶν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ταύτην δηλ. διὰ τοῦ βαπτίσματος εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ, τοιοῦτοτρόπως ἐνούμενοι πρὸς αὐτὸν, καὶ πρὸς πάντα τὰ ἄλλα μέλη διὰ τοῦ ἐνὸς Πνεύματος.

Ἔργον ἡμῶν ὅμως δὲν εἶναι νὰ μεταλλάξωμεν τὰ γενικὰ αἰσθήματα τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου — τὸ τοιοῦτον θέλει εἶσθαι μέγα ἔργον, δι' ὁποιανδήποτε ἀνθρωπίνην ὑπαρξιν. Ἔργον ἡμῶν εἶναι, ὅπως προσωπικῶς εἴμεθα πιστοὶ πρὸς τὸν Νυμφίον — ἔργον ἐνὸς ἐκάστου ἐξ ἡμῶν, ὅστις ὀνομάζει τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, εἶναι νὰ ἀπέχη ἀπὸ πᾶσαν ἀνομίαν, ἀπὸ πᾶν κακόν, σχετικῶς πρὸς τὴν ἑαυτοῦ πίστιν, διαγωγὴν καὶ ἔθιμα. Οἱ τοιοῦτοι δὲν θὰ εἶναι πρόθυμοι, ὅπως φέρωσιν ἄλλο ὄνομα ἐκτὸς τοῦ ὀνόματος τοῦ Νυμφίου, καὶ ὅταν ἐρωτῶνται, θὰ χαίρωσιν ὁμολογοῦντες τὸ ὄνομά Του, καὶ τοῦτο μόνον — τὸ μόνον ὄνομα τὸ δοθὲν ὑπὸ τὸν οὐρανόν, ἢ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, διὰ τοῦ ὁποίου δυνάμεθα νὰ σωθῶμεν. Ἐν ὑπακοῇ πρὸς τὸ Πνεῦμα τοῦτο τῆς ἀληθείας, πρέπει νὰ ἀποχωρισθῶμεν, ἐκ πάντων τῶν φατριαστικῶν ὀνομάτων, καθὼς καὶ ἐκ πάντων τῶν φατριαστικῶν συστημάτων, ἵνα δυνηθῶμεν νὰ σταθῶμεν ἐλεύθεροι ἐν Κυρίῳ. Τοῦτο ὅμως δὲν θὰ σημαίνει, ὅτι πρέπει νὰ ἀπαρνηθῶμεν, ἐκείνους, οἵτινες ἔχουσι τὸ Πνεῦμα τοῦ Κυρίου, καὶ οἵτινες συνδέονται ἀκόμη πρὸς τὰ φατριαστικὰ συστήματα, ἀλλὰ μᾶλλον δεόν νὰ ἀναγνωρίζωμεν, ὅτι οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου ἡμῶν, «Ἐξέλθετε ἐξ αὐτῆς ὁ λαός μου, ἵνα μὴ συγκοινωνήσητε ταῖς ἁμαρτίαις αὐτῆς, καὶ ἵνα μὴ ἐκ τῶν πληγῶν αὐτῆς λάβητε, «ὑπονοοῦσιν, ὅτι τινες ἐκ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, εὐρίσκονται ἐν Βαβυλῶνι, διατελοῦντες ὑπὸ τὰς πλάνας, ὅσον ἀφορᾷ τὰ φατριαστικὰ συστήματα καὶ ὀνόματα. Ἔργον λοιπὸν ἡμῶν εἶναι, νὰ κάμωμεν τὸ φῶς ἡμῶν νὰ λάμπη, καὶ νὰ ἀφήσωμεν τὰ ἀποτελέσματα εἰς τὸν Κύριον.

Ὅχι δὲ μόνον ἀποδοκιμάζομεν, τὴν ἀνάληψιν οἰουδήποτε ἀνθρωπίνου ὀνόματος, ἀλλὰ ἀποδοκιμάζομεν πᾶν ὄνομα τὸ ὁποῖον εἶναι ἢ θὰ ἡδύνατο νὰ ἀποβῇ φατριαστικὸν ἢ μεριστικὸν ὄνομα ἀποχωρίζοντες τοιοῦτοτρόπως τινὰς ἐκ τοῦ λαοῦ τοῦ Κυρίου, ἀπὸ πάντας τοὺς ἄλλους οἵτινες εἶναι ἰδιοὶ Του. Δέον νὰ ἀποφεύγωμεν τὴν εἰδικὴν χρῆσιν τοῦ ὅρου «Χριστιανικὴ Ἐκκλησία» ἢ τὸν ὅρον «Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ» διότι οἱ ὅροι οὗτοι, τὰ ὀνόματα ταῦτα, εἶναι ἐν χρήσει, ὅπως ἀποδείξωσι τὴν ταυτότητα ἰδιαιτέρας πίστεως, καὶ ἐπικοινωνίας μεταξὺ τοῦ λαοῦ τοῦ Κυρίου. Μᾶλλον δὲ θὰ μετεχειριζόμεθα καὶ θὰ ἀποκρινώμεθα πρὸς πάντα τὰ διάφορα

Γραφικὰ ὀνόματα, Μαθηταί, Ἑκκλησία Θεοῦ, Ἑκκλησία Χριστοῦ, Ἑκκλησία τοῦ Ζῶντος Θεοῦ, Ἑκκλησία Κορίνθου, Ἑκκλησία Ἀλιγγένης, κλπ. Δὲν δυνάμεθα νὰ ἀποφύγωμεν τὸ γεγονός, ὅτι πολλοὶ θὰ μᾶς παρεξηγήσωσιν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου· δὲν ὀφείλομεν δὲ νὰ προσβάλλωμεν αὐτούς, ἐὰν εἷς τινα βαθμόν, οὔτοι ἐφαρμόζωσιν εἰς ἡμᾶς, ξένας τινας ὀνομασίας, συμφώνως πρὸς τὰ ἔθιμα τὰ ἐπικρατοῦντα μεταξὺ τῶν Χριστιανῶν. Παραδείνματος χάριν, πιθανὸν νὰ μᾶς ὀνομάσωσιν, «Ὁπαδοὺς τῆς Ἀποκαταστάσεως», ἢ Χιλιετηριστάς» ἢ ὀπαδοὺς τῆς Σκοπιᾶς τῆς Σιών», κλπ. Ἡμεῖς δὲν πρέπει νὰ ἀναγνωρίζωμεν οὐδὲν ἐκ τῶν ὀνομάτων τούτων, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν νὰ τὰ ἐφαρμόσωμεν ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν — ἐν τούτοις τὸ πνεῦμα τῆς πραότητος, τῆς ὑπομονῆς, τῆς εἰρήνης καὶ ἀγάπης, θὰ ὑποδείξωσιν εἰς ἡμᾶς, ὅτι δὲν πρέπει νὰ τοὺς προσβάλλωμεν, διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοιούτων ὀνομάτων, ἀλλὰ φιλαγάθως νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι τὸ ἐλατήριον δὲν ἦτο κακόν, ἢ τοῦλάχιστον φαῦλον· ὀφείλομεν δὲ, ἢ μᾶλλον θὰ ἀποκρινώμεθα πρὸς τὰ τοιαῦτα ὀνόματα εὐγενῶς, καὶ ὄχι ἐριστικῶς — ὅπερ ἀποδεικνύει, ὅτι ἡμεῖς γνωρίζομεν, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐννοοῦμεν, καὶ ὅσον τὸ δυνατόν διὰ βραχέων καὶ εὐγενῶς νὰ ὑποδεικνύωμεν, ὅτι προτιμῶμεν νὰ μὴ ἀναγνωρίζωμεν οὐδὲν φατριαστικόν ἢ ἄλλο ὄνομα συστήματος, ἀλλὰ νὰ ἀναγνωρίζωμεν τὸ ὄνομα Χριστιανός, ἐν τῇ εὐρείᾳ καὶ πλήρει αὐτοῦ ἐννοίᾳ, ὡς σημαῖνον, ὅτι δὲν ἔχομεν ἄλλην κεφαλὴν, εἰμὴ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ ὅτι δὲν ἀναγνωρίζομεν οὐδεμίαν ἄλλην ὁργάνωσιν ἐκείνης τὴν ὁποίαν Οὗτος ὁργάνωσεν — τὴν μίαν Ἑκκλησίαν τοῦ Ζῶντος Θεοῦ, τὴν Ἑκκλησίαν ἢ τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ᾧ τὰ ὀνόματα γέγραπται ἐν Οὐρανοῖς.